

grundlovens § 78, som taler om de tilfælde, hvor organisationer bekender sig til voldelig eller truende adfærd, så skal den efter vores opfattelse bruges i tilfælde som Hizb-ut-Tahrir.

Grundlovens § 78 tager udgangspunkt i følgende: Foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning, skal forbydes. Hvornår skulle man bruge den grundlovsparagraf mod en forening hvis ikke i det her tilfælde. Det har vi svært ved at se i Dansk Folkeparti.

Vi ønsker således, at man fra regeringens side, fra Folketingets side, sender nogle klare signaler om afstanden fra foreninger som Hizb-ut-Tahrir, for det er så grotesk og presserende et problem for folkestyret, hvis der opstår foreninger, der i den grad sætter spørgsmålstegn ved de helt grundlæggende principper for dansk folkestyre.

Vi vil altså opfordre regeringen og Folketinget til at gå i detaljer med de her ting, og vi ønsker, at vi her i dag, eller når vi skal tage en afstemning om det vedtagelsesforslag, som vi vil fremsætte senere under debatten, klart siger til justitsministeren, at man skal sørge for, at der rejses en sag mod Hizb-ut-Tahrir, så domstolene får mulighed for at tale i en sag som denne.

Besvarelse

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil også gerne på regeringens vegne indlede med at takke Dansk Folkeparti for dagens forespørgsel om Hizb-ut-Tahrir. Det giver mig lejlighed til at redegøre for regeringens holdning til spørgsmålet, om der på nuværende tidspunkt er grundlag for at søge Hizb-ut-Tahrir opløst efter grundlovens § 78.

Det er ikke første gang, vi her i Folketinget drøfter spørgsmålet om foreningsfrihed, bl.a. havde vi så sent som for et par uger siden lejlighed til at drøfte spørgsmålet under behandlingen af et beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti om opløsning af pædofilforeningen.

Som det vil fremgå af følgende, er der efter regeringens opfattelse ikke grundlag for at søge Hizb-ut-Tahrir i Danmark opløst ved dom eller for at nedlægge et foreløbigt forbud mod foreningen. Hvis man skulle tage et sådant ekstraordinært skridt, måtte det forudsætte, at der kunne føres bevis for, at Hizb-ut-Tahrir har et ulovligt formål, og et sådant bevis foreligger ikke.

Kl. 17.05

Inden jeg nærmere uddyber baggrunden for det, vil jeg gerne, også for at undgå enhver tvivl, give udtryk for følgende mere generelle betragtninger og synspunkter, som efter regeringens opfattelse er relevante at fremhæve, når vi taler om foreningsfrihed samt om muligheden for eventuelt at søge Hizb-ut-Tahrir opløst ved dom.

For det første – og det var også det, som hr. Peter Skaarup dvælede lidt ved i begrundelsen for denne forespørgsel – er det regeringens opfattelse, at Hizb-ut-Tahrirs holdninger er usmagelige, de er modbydelige, de er intolerante. Foreningen repræsenterer et menneskesyn, der ingen steder hører hjemme i det danske samfund. Det har både statsministeren og jeg selv givet udtryk for ved adskillige lejligheder, og jeg er overbevist om, at det er en opfattelse, som langt de fleste kan tilslutte sig.

For det andet har vi en lovgivning i Danmark, der indebærer, at f.eks. trusler mod andre persongrupper er strafbare. Det betyder, at enkeltpersoner og altså også medlemmer af Hizb-ut-Tahrir, der overtræder denne lovgivning, kan retsforfølges og straffes. Sådan er det, og sådan vil det også være fremover. Det vil jeg godt slå meget klart fast.

Lad mig i den forbindelse nævne, at vi jo i et konkret tilfælde har set, at en talsmand fra Hizb-ut-Tahrir tidligere er dømt for overtrædelse af den såkaldte rascismeparagraf i straffelovens § 266 b i forbindelse med fremsættelse af nogle udtalelser.

For det tredje begås kriminalitet som bekendt af enkeltpersoner og ikke af foreninger. Selv om vi forbød nok så mange foreninger, er der derfor ingen, der kan forestille sig, at vi af den grund ville komme kriminaliteten i samfundet til livs, heller ikke den kriminalitet, der måtte have tilknytning til ekstreme foreninger.

For det fjerde må opløsning af en forening være et redskab, der kun i særlige undtagelsestilfælde tages i brug i et demokratisk samfund. Dette grundsynspunkt bekræftes af den danske tradition, at der indtil dags dato alene er opløst to foreninger ved dom. Det skete helt tilbage i henholdsvis 1874 og 1924.

Den første sag vedrørte Den Internationale Arbejderforening for Danmark, og den anden sag vedrørte en forening for homoseksuelle. Herudover opløste man ved lov i 1941 kommunistiske foreninger og sammenslutninger.